

L'Església, ben nostra

Romà Casanova, bisbe de Vic

La campanya de Germanor o de l'Església Diocesana coincideix al nostre bisbat amb la darrera etapa de la fase de grups sinodals del nostre Sínode, en la qual es fa present de manera clara el misteri de l'Església i la missió que li és pròpia. I en el treball d'aquests grups hi ha un punt clau: ¿És l'Església quelcom exterior a nosaltres, o és algú que em pertany, amb qui tinc una relació essencial? El punt és tan important que sense trobar la resposta adequada no podem viure amb profunditat la nostra fe en Crist i la nostra missió com a fidels. El Sínode per l'Esperança depèn de la nostra autèntica relació amb l'Església, la qual és mare i, al mateix temps, tots i cada un de nosaltres som membres del Cos de Crist, que és l'Església.

Què seria l'Església sense nosaltres?

Aquest principi fonamental té una concreció ineludible en l'aportació al manteniment de la nostra Església. I quan dic Església hi incloc, naturalment i sense cap disjuntiva, la meva comunitat, la meva parròquia, la meva diòcesi, l'Església universal. És l'Església una i única que viu en els diferents àmbits concrets. M'agrada de dir que no podem afirmar que una cosa ens ha arribat al cor mentre no ens toca la butxaca —o la targeta de crèdit, diríem ara—. En l'Escriptura trobem el relat del vedell d'or que va fer Aaron per al poble d'Israel quan Moisès era a la muntanya del Sinaí (cf. Ex 32). Inexplicablement —perquè sempre costa molt la generositat!— tothom es va desprendre de les arracades i altres joies d'or i les van lliurar per a la fosa. En aquest cas l'ídol va ser preferit al Déu viu i etern. Mirem, també nosaltres, quines realitats no necessàries són més importants que el sosteniment de la nostra Església per a l'acompliment de la glòria

de Déu i la santificació dels homes, així com les obres d'evangelització i de caritat.

És massa fàcil, i expressa manca de generositat envers nosaltres mateixos, pensar que el manteniment de l'Església no és cosa nostra, dels feligresos. Què és la parròquia, l'Església, sense nosaltres, sense cada un de nosaltres? El lema que repetim en aquesta campanya de Germanor —*Som el que tu ens ajudes a ser. Som una gran família amb tu*— ens recorda que l'Església és ben nostra i que sense la nostra aportació hi manca quelcom molt important: la generositat que expressa el grau de la nostra inserció en la comunitat cristiana. Som-hi, doncs, amb el cor generós i donem el que bonament puguem. Entre tots ho farem realitat: Església ben viva per a ser portadors d'esperança al nostre món.

